

Третото лице

Явор Гърдев

Явява се при летене със самолет. Първо като смътна идея след паспортния контрол, после като предизвестяваща хладина в ръкава към борда и накрая като осезаемо присъствие в търбуха на машината.

Третото лице. То се настанява между теб и света отдолу; в теб и останалите на борда.

Отделянето от пистата го оформя, набирането на височина го уголемява, турбуленциите го овеществяват. Когато светлинните табла изгаснат и двигателите влязат в монотонния си ритъм, третото лице дистанционно те свързва с онези, които светят в живота ти. Отгоре ги виждаш по-ясно и точно претегляш тежестта им. При унес със слушалки в ушите, третото лице наблюдава към кого се обръщаш насън. Уж двама, а трима.

Докато още летиш над твърда почва, третото лице ти вдъхва измамна увереност, че земята, далеч надолу под краката ти, е все пак опора, но продължи ли полетът над водна бездна, усърдието на третото лице охлаждава и под кожата ти пропълзва студена тръпка.

Полетите те срещат с трето лице, за което няма място в наблюдаемия космос. Все пак на десет хиляди метра, без да е там, от него няма измъкване. Толкова много е там, че сякаш изобщо го няма.

С третото лице на борда любовите започват да изглеждат равно важни, непропилени и почти гарантирано вечни.